

Unirea

ziar național cotidian

BANDITISME SĂCUIEȘTI.

Oameni descreerați, politicieni ce trăiesc și acum în lună, amăgindu-se cu himera statului maghiar unitar, au înarmat bande de săcui, sumutându-i împotriva Românilor.

Ni-s'a trimis și nouă amenințarea, Dumineca trecută, că vine asupra noastră un tren de Săcui, și face praf Blajul.

Ne-am gândit: Să poftescă! — și într'un sfert de ceas toate satele din jur au fost alarmate, încât aici un săcui n'ar mai fi scăpat de aici cu viața.

Acelaș caz s'a repetat la Teiuș, unde după ce săcuii au fost împrăștiați, aflăm — cu regret și rușine — că și ai noștri și-au pierdut capul și s'au dat la jafuri.

Culmea banditismelor a fost însă în Cluj. Știea toată lumea, că trupele române ocupă teritoarele locuite de Români, la mandatul antantei; Clujenii n'au știut acest lucru, până ce trupele românești i-au amenințat, că bombardează orașul.

Atunci s'au cumintit repede. O parte a săcuilor a sters puțina, iar restul, a împușcat mai întâiu — fără nici un motiv — doi gardiști români, apoi — imbetându-se mai întâiu zdravăn au luat-o spre oraș, jăfuind și împușcând, după pilda fămoaselor regimente 1 honvezi (Budapesta), și 82 (Odorheul-săcuiesci, cari au prădat, de curând, Sibiiul.

Bandele săcuiști și-au dovedit cu vârf obârșia lor hunică; au prădat, au jăfuit, au împușcat oameni nevinovați, au aprins lumea cu facla urei și a distrugerii.

Cine răspunde pentru aceste jafuri și pentru aceste măceluri, ce se puteau evita?

Dle Apáthi, nu cumva ne-ai putea lămuri, în această chestie „patriotică“?



Amurg și zori

de Al. Vlahuță.

Popoarele sunt duse de visuri. În evoluție, ca și în revoluție — căci ce-i și războiul decât o revoluție în afară? — fiecare popor se mișcă în calea visurilor lui, ca'n tramba de lumină a unui reflector.

Războiul acesta — ultima răfuială prin argumente de explozibile și gaze asfixiante — a fost o ciocnire năpraznică între două lumi de visuri: de o parte visuri de stăpânire mondială, trufașe visuri imperialiste, de un imperialism feroce, întunecat și refractar la orice sentiment omenesc, la com de cuceriri, de bogății și de triumfuri zgometoase, — de alta parte visuri de libertate, de largă înfrățire a popoarelor în uriașa muncă pentru înălțarea și fericirea tuturor, generoase visuri de dreptate, cum dela Hristos nu s'au mai rostit, de sfântă și poruncitoare dreptate, în fața căreia toate puterile și toate măririle pământești să se plece. De-o parte era balaurul inviforat cu limbile lui veninoase și cu ghiarele de oțel, de alta sta arhanghelul cel fără de frică, — senin și increzător în biruință, pentru că se știe în slujba dreptății. Dintre aceste două puteri, una — și e uimitor cum atâția n'au înțeles până'n ultimul ceas, care va fi aceea — trebuia să fie definitiv și pentru totdeauna răpusă. Cum și în lumea morală sunt legi nestrămutate, ca și în cea fizică, acei cari au crezut, că le vor putea prinde și doborî sub focul tunurilor lor au trebuit să-și primească pedeapsa, isvorită din însăși nesocotita lor greșală.

Acum catastrofala dramă s'a terminat. S'a terminat așa cum se termină conflictul dintre bine și rău în orice tragedie mare. A triumfat Dreptatea. — Lumea, încă aiurită, ca ieșită din întunecimile iadului, răsuflă ușurată, și par'că nu-i vine să-și creadă ochilor. În sfârșit!...

Iar noi, în viitorul acesta, ne-am ales singura cale, care

ne putea scoate la liman. De altfel, visurile noastre — stâlpul de pară, care nu e decât răsfrângerea în afară a unui mare act de credință — în mod firesc trebuia să ne aducă aici. Aici... Și gândul mă duce pe cel mai înalt vârf al Carpaților noștri, — îmi fac ochii roată, și toate podoabele țării mi-se desvălesc într'o lumină de vis, toată mândra Doină rară, din cântările Tisei până lângă „Marea cea mare“, iat-o acum întreagă și lămurită. Imi port privirea desfăcută din lacrimi peste hotarele ei, și par'că nu mă'ncred... Sfintele noastre hotare, cât sânge românesc s'a mai vărsat și pe ele! — Câte rânduri de școlari le-au urmărit cu vârguța pe hârta din părete fără să-și dea seamă, că dorul și gândurile lor, trecând mereu pe-acolo, au să sfârșească odată prin a le desface din ghiarele nedreptății! Și iată, că le-au desfăcut. Ei le-au desfăcut, cu vârguța aceea în care se adunau puteri misterioase din fiecare suflet, din fiecare mână, care o purtă pe hartă...

Toate s'au întâmplat așa cum trebuiau să se întâmple. Nici o jertfă n'a fost fără prisos, nici o cruzime n'a fost fără învățătura ei. Chiar și îndelungata nehotărîre a luptei, cu stingerea atâtor vieți și cu distrugerea atâtor focare de civilizație, a fost necesară, pentru ca pomnirea acestei prăbușiri „cu sunet mare“, cum ziceau bătrânii, să rămâie pururea vie în mintea generațiilor viitoare, ca un strașnic memento: „Adu-ți aminte de nebunia Germaniei!“

Mari au fost suferințele pe cari le-am îndurat, dar mare-i și răsplata jertfelor noastre. Poate, că niciodată n'a încăput atâta fericire între hotarele țării ce s'a chemat cândva „Dacia felix“. Mult mai curând ca cum credeau vinovații a venit înfricoșata zi a judecății. — Iată, am ajuns să vedem cum se sfășie între ei, ca lupii după ce au isprăvit prada, eei-ce până ieri jurau pierirea noastră. Cu spaimă fug regii și cărmuitorii

lor și, ca tâlharii, se ascund de vederea oamenilor. Unde-i Împăratul falnic ce se laudă, că va zdrobi lumea cu pumnul lui de fier? Cu ce ură s'a fost năpustit și pe țărișoara noastră, s'o șteargă de pe fața pământului! Și iată-l cum acum învins și umilit, el, cel mai trufaș-monarh din câți a cunoscut istoria, părăsindu-și tronul și împărăția ce nu-l mai încăpea și nestiind unde să-și mai afle un adăpost...

Și pe când toți vrăjmașii noștri ingenuchiați gem sub greutatea blăstemelor de pretutindeni și a urii ce și-au stărnit-o cu fărâdelegile lor, steaguri de biruință și cântece de bucurie sărbătorească mărețel act al întregirii Neamului Românesc. — Nu, nu e vis ceea ce vedem. A fost vis și s'a făcut realitate. S'acum alt vis ne chiamă pe toți la lucru — unirea cea sufletească, singura care dă neamurilor adevărată mărime și tăria cea nestricată de arme. Fără această unire, toate câte le-am dobândit nimica nu înseamnă. Iar unirea aceasta numai pe dreptate se poate așeza. Că dacă n'a mai avut Rusia pământ și norod de-ajuns — și ce s'a ales din tot colosul acesta? Noi încă nu ne-am spus pe lume cuvântul nostru. Noi... partea noastră de contribuție la civilizația omenirii... și nu puteam lucra într'un cuget. În oamenii noștri mari nu putea vorbi neamul întreg. Eram izvorul răsfirat, care nu-și putea strânge undele loialtă, să-și taie drumul lui spre mare, să-și scrie și el un nume în cartea riurilor. Acum iată că și viața noastră, după milenare zbuciumări, începe să curgă între malurile ei. Nici o undă, nici un strop să nu se mai risipească fără de folos. Suntem râul tinăr, care n'a ajuns încă la mare. Toate gândurile și toate brațele o singură putere vie să alcătuiască de azi înainte. Dela muncitorul cu sapa până la muncitorul cu condeiul, toți să-și ia locul în oastea cea mare a luptei pentru întărirea și înălțarea neamului, a sfintei lupte, care adesea

cere mai multă uitare de sine și mai susținută vitejie decât războiul, pentru că de greutatea ei numai moartea te desleagă.

În lupta aceasta, hotărâți a-i închină toate puterile noastre, cu care ne simțim datori popoului, din care ne-am ridicat,

ne înrolăm și noi astăzi, sub mândra fâlfăire a stindardului „Dacia“.

Indărătul nostru e o lume, pe care se lasă amurgul, cel din urmă amurg. Înaintea noastră mijesc zorii zilei pe-o lume nouă. („Dacia“).

Regimentul 5 de vânători la Blaj.

Duminecă în 15 a l. la orele 6 seara am primit primul aviz, că trupele române sunt în gara Blaj, într'un moment, când noi ceream pe telefonul consiliului informații, dacă Românii au intrat în Sighișoara, ori sunt încă tot pe undeva, la Hașfalău.

În odaia vecină doi ingineri făceau planul porții de triumf, iar pe mâne eră convocată o anchetă specială compusă din domni, dame, ca să stilizeze toate definitiv...

Consfăturile au fost întrerupte. Telefonul spune limpede: Sunt aici. În gară e o înfrățire, o veselie, o horă... Deputația ofițerilor garnizoanei din Blaj sosește la fața locului. Pe urmă publicul, care a prins de veste — dame, domni. Ordinele se precipitează, bucuria crește, vestea prinde foc. În câteva clipe se dă știrea dela om la om, dela casă la casă. Peregrinaje se improvizează, stația se impopulează. Publicul stăruie: Rămâneți la noi! Ofițerii așteaptă ordin, care să le dea înviațiunii. Ordinul sosește și publicul Blăjan e fericit. Între urale entuziaste intră compania de onoare a regimentului V de vânători, comandată de dl căpitan Lazar și sublocotenentii Ștefan Stanciu și Niculae Gletar în oraș. Sunt Oltenii lui Tudor Vladimirescu, regimentul V de vânători din Craiova, comandat de dl colonel Gagiu.

Sosește al doilea tren cu o companie de mitrailere comandată de dl căpitan Marinescu. Pe rând se strânge întreg batalionul sub comanda dlui major Piscureanu Constantin.

Public enorm li însoțește. Soldații calcă mărunt, apăsat, la sunetul fanfarei militare. Toți oameni mărunței sunt vânătorii, indesați, cu puști lungi, franceze și baionete și mai lungi. Soldații sunt bine îmbrăcați, cât pentru echipamentul militar, e absolut superior.

Două discursuri la Cernăuți.

Cu prilejul Unirii Bucovinei s'au ținut aceste discursuri din partea conlocuitorilor nației noastre în țara lui Ștefan cel Mare.

Soldatul român e militar pour sang, care are aici o misiune mare. Mai întâiu să ridice bariera la Tisa pentru toți românii, după cum a croit-o la Nistru. Ei sunt chemați să facă România mare cu sufletul lor uriaș, cu eroismul lor fără pereche, cu disciplina de fier, pe care se razimă azi toată nădejdea și aspirațiile noastre.

Hora mare în piața Blajului. Soldați, ofițeri, dame, domni, profesori, avocați, public s'au prins în hora mare și frumoasă, în hora Unirii. Fanfara sună, animația atinge culmile. Oltenii lui Tudor Vladimirescu calcă aspru, publicul pe urmă. E o animație, cum Blajul nu a mai văzut.

Joi a plecat regimentul. A mers la Alba-Iulia. E destinat deocamdată să preia garnizoana de acolo, până la ziua, când Vodă va intra în sunet de clopote în orașul lui Mihai Viteazul, spre a pune Coroana de oțal pe creștet, ca împăratul tuturor Românilor.

Vodă bine și-a ales garnizoana. Eroii dela Orlat, Poplaca și Porumbac, unde au pierdut pe căpitanul Brădiceanu, cel mai strajnic oștean din acest regiment, să străjue la acest mare act, după cum în luptele sângeroase au fost neîntrepuți luptători și-au adus jefite roșii de sânge pentru biruință. În campania II. au stat neclintii în fața puhoiului nemțesc în luptele dela Panciu. Pe urmă au trecut în Basarabia, ca să mântue țara de Ruși și de bolsevicheni.

Bravi Olteni ai Craiovei, campania a treia pentru atingerea patrimoniului e Coroana luptelor voastre. Tot Românul ardelean vă iese înainte și vă strigă entusiast, Fraților: Bine a-ți venit.

Cor.

Dl dr. Stanislav Kwisikowski: „Poporul polon și-a îndeplinit secole întregi chemarea istorică de a apăra creștinătatea și cultura Europei apusene și întru aceasta a acoperit țările așezate la M'azzi de Nistru, în care

poporul românesc din vremi imemorabile își exercită drepturile de stăpân al casei, eu nesfârșite morminte ale războinicilor săi.

Noi, Polonii, cari locuim azi Bucovina, legitimăm drepturile noastre seculare și sălășluirea în această țară cu sângele vărsat în cuprinsul ei și cu mormintele încă proaspete ale eroicilor noștri legionari din sângeroasele lupte ale acestui războiu.

Pe temeiul acestor drepturi am trăit în ultimii o sută cincizeci de ani ca pașnic factor de cultură în mijlocul poporului român în pace și bună înțelegere. Neamul românesc, care însuși a suspinat sub stăpânire străină de veacuri, și-a arătat compătimirea din inimă poporului polon, când mucenicii libertății noastre își căutau dincoace de Nistru ocrotire în fața spânzurătorilor și lanțurilor.

Neștearsă ne rămâne amintirea anului 1863, când nobila nație românească a deschis prietenește revoluționarilor răzleți, cari sângeraseră pentru libertatea Poloniei castelele ca și colibele.

Și astăzi, când poporul polon își pune pe umerii cei biciuiți timp de o sută cincizeci de ani purpura în trei sfășiată a unirii naționale a tuturor țărilor polone între Marea Baltică și Nistru, salutăm noi, straja răsăriteană a Poloniei, sfânta zi de unire a Statului român unic. Recunoaștem pe deplin neprescriptibilele drepturi ale neamului românesc asupra țărilor la Sud de Nistru în de obște, și asupra Bucovinei în deosebi.

Polonii din Bucovina, cari au adus aici în țară dovada vitalității lor naționale, dau rostire în această glorioasă țară de naștere a lor încrederei nezugduite, că poporul român, amintindu-și declarația expresă dată de actualul Guvern bucovinean, va asigura minorității polone libertatea credinței catolice, libera întrebuintare a limbii polone în Biserică și în școală, libertatea de a se așeza și de a munci și partea potrivită după așezământ la administrația provinciei“.

În numele Statului național german profesorul Lebontou a vorbit așa:

„Înalt congres,

Adunarea națională germană dela 26 Noemvrie 1918 m'a împuțernicit și însărcinat, în numele poporului german din Bucovina, a da cu acest prilej sârbătorese următoarea declarație:

Supt rezerva unirii Ardealului și Bănatului cu România și în deplina încredere față de programul primit unanim de Guvernul provisoriu al acestei

țări în ședința plenară a Statului național românesc dela 13 Noemvrie 1918, care program făgăduiește a ține seamă de nevoile culturale ale națiilor neromânești, care locuiesc în țară și a hotărî potrivit cu principiile dreptului și ale dreptății, Statul național german se declară în numele poporului german pentru alipirea Bucovinei la regatul României“.

„Dacia“ despre adunarea dela Alba-Iulia.

Ziarul „Dacia“ comentează astfel adunarea dela Alba-Iulia:

Știam că va veni.

Așteptam numai ceasul binecuvântat când acest mare act național să ieasă la lumină, împins ca de puterea legilor eterne ce conduc răsăritul soarelui. Ardealul s'a aruncat în brațele patriei mame. Peste o sută de mii de feciori și bărbați, înfățișând poporul acela robust, crescut în leagănul munților, și-au contopit glasurile într'o singură voință care e însuși instinctul de solidaritate al sângelui românesc. Știam că așa are să fie! Sufletul acela oțelit în ouptorul robiei milenare, sufletul acela năvalnic și vijelios din care au țâșnit revoltele mândriei naționale, care a sângerat pe roată, a gemut în lanțuri, a inundat câmpia memorabilă a Blajului, a înjenuachiat în mucenicii legendari ai idealului, sufletul acela care a strălucit apoi în acei luminoși apostoli ai latinității noastre nobile — a biruit pentru vecii vecilor.

Într'o zi s'au răsburat toate strădaniile, toate caznele, toate sfășierile și toate jertfele unui mileniu de sclăvie. Mâna dumnezească a frățietății a rupt zăbranicul negru care învăluia trecutul tragic al Ardealului. S'a însăninat și s'a potolit inima Iancului celui înnebunit de nenorocul eroismului Moților lui.

Voința unanimă care a biruit la Alba-Iulia, a sguduit și-a dărîmat ultimul hotar, ultima rămășiță din granițele cu care lunga tirănie a istoriei a spintecat veacuri de arândul ființa neamului românesc.

Au murit hotarele vrășmașe. Pe mormântul lor trece hora bucuriei generale.

Suntem un popor, un pământ, un Stat.

Trăească neamul românesc întreg în țara lui!

Cetiți și răs-pândiți „Unirea“, ziar național cotidian.

DIN BUCUREȘTI.

Episcopii Cristea, Hossu apoi domni Vaida și Goldiș decorati din partea Suveranului cu marele cordon al Coroanei române, secretarii de stat Brediceanu și secretarul episcopului Cristea Corneanu comandori ai Corcanei române, Căpitan Bohățiel și locotenent Hossu ca ofițeri ai Coroanei române, iar inginer Sociu ca valer al Coroanei române.

În fața unei multimi imense fiind de față toți ministrii, toate autoritățile și școlile, s'a depus o cunună la statuia lui Mihai Viteazul. Însuflețire indescriptibilă. Chipul Bucureștilor e par'ca tabloul unui vis.

Informațiuni.

Cătră vechii abonați ai „Unirii”.

În zilele aceste abonații noștri vechi au fost recercați să-și achite restanțele. Recercarea e iscalită, pentru Arhidieceză, de însuș părintele Dr. VASILE SUCIU, căruia îi mulțămim pentru acest sprijin.

Rugăm și noi, cu toată insistența, să se achite restanțele, întrucât e posibil, încă în decursul acestei luni. Publicul s'a putut convinge, de jertfele ce le-am adus — și se vor mai aduce încă — pentruca ziarul nostru să apară zilnic.

Cu 1 Ianuarie 1919, ziarul va trebui să se aranjeze definitiv, extinzându-și și numărul membrilor conzortului și pe al acelora din redacție.

Până atunci însă daraverurile materiale trebuiesc limpezite.

Credem, că cititorii noștri vor înțelege de data asta, îndreptățirea cererii noastre.

Avem, numai în Arhidieceză, o restanță de aproape 60 (șasezeci) mii coroane, cu care sumă s'ar putea asigura pe deplin apariția și redactarea ireproșabilă a ziarului.

Și în celealalte dieceze am rugat pe H. L. părinții Episcopii, să binevoiască a ne sprijini la cititorii noștri, pentru a ne putea încasa restanțele încă în decursul lunii Decembrie crt.

Credem, că rugarea noastră justă, nu va suna însădar, mai ales în aceste zile de sărbători naționale înălțătoare.

Redacția „Unirii”.

La ora 2 banchet la Bulevard dat de primăria Bucureștilor.

După masă vederea Regimentului AVRAM IANCU pe dealul Spierei. Diseară banchet la Bulevard dat de Liga Culturală.

Ministrul Fotin Enescu a murit.

Regina bolnavă de gripa spaniolă, starea Maiestății Sale e îmbucurătoare.

Ministrul plenipotențiar al Statelor unite Wopicka a declarat în fața trimisului nostru special, că România Mare să poate privi ca înfăptuită. (A. T. D.)

*** In Catedrală.** Marți și Joi s'a oficiat în catedrală serviciu divin, la care a luat parte oficerii și soldații români, cu drapelul regimentului. Marți a predicat părintele protopop al Clujului Dr. E. Dăianu, iar Joi dl Dr. Z. Păclișanu.

*** Mackensen prizonier.** Retragerea armatei de ocupație din România de sub comanda feldmareșalului Mackensen a luat caracterul unui vandalism feroce.

Contrar stipulațiilor precise ale armistițiului, contrar celor mai elementare reguli ale dreptului internațional și ale umanității, armatele feldmareșalului Mackensen s'au dedat la acte de violență și de distrugere ce nu puteau rămâne fără sancțiune.

Inaltul comandament aliat a ordonat, ca toate trupele germane aflătoare încă în Ungaria să fie internate, ca prizonieri de războiu iar feldmareșalul Mackensen să-și predea sabia.

Este o satisfacțiune ce se dă conștiinței omenirii civilizate și suferințelor îndurate de România.

Opera armatelor lui Mackensen în teritoriul nostru ocupat este îndeajuns de cunoscută. Aceste armate și-au închipuit însă, că o asemenea operă mai putea fi îngăduită și după semnarea armistițiului.

Mackensen s'a înșelat.

Omenirea eliberată prin victoria Aliatilor de sub teroarea feroce a baionetelor germane a reacționat cu toată energia necesară: trupele germane sunt prizoniere, iar Mackensen și-a predat sabia.

Este o sancțiune pe care România alături de conștiința întregii lumi civilizate. o salută, ca începutul operei de reparațiune a dezastrului sămănat pretutindeni de ocupațiunea germană. (Mișcarea).

*** O parte** a trupelor Române, cari au staționat la noi — au plecat azi în ziua sf. Nicolae spre Alba-Iulia, după ce încă ieri seara unele trupe trecuseră linia „demarcațională” ajungând la — Teiuș.

*** Armata română** va ocupa și Oradea-Mare precum și Dobriștinul. În Budapesta vor intra trupe române alături de cele franceze...

*** Trupe Române**, ce înaintau spre Cucerdea la cererea Comandamentului unguresc din Cluj — au dat „săcuilor” armistițiu de 24 ore.

*** Feldmareșalul Mackensen** și întreaga lui armată au fost internate lângă Budapesta.

*** Minciuni** perfide, ungurești ne aduc cele mai recente gazete ale lor: că garda noastră din loc ar fi fost dezarmată de săcui și 34 soldați de ai noștri ar fi fost duși în captivitate... Adevărul e, că 6 săcui sunt și azi la răcoare aici în Blaj, după ce ceilalți 29 au fost eliberați...

A doua minciună perfidă și josnică, iscodită de gazetarii celor desperați e, că loșot. Văradi ar fi fost ucis, când se rentorcea dela pertractările avute cu legionarii noștri. Adevărul e, că el a fost împușcat, când a deschis foc de mitraliere asupra legionarilor noștri. — Noi nu suntem săcui...

*** Becleanul**, orașelul de pe valea Someșului, a fost ocupat de trupe române.

*** Wilson** a fost primit cu enormă însuflețire la — Paris.

*** Ziarele din Tară** ne vestesc, că Bucureștii găduiesc trupe americane, cari sunt în drum spre Rusia.

*** Și trupele polone** au trecut granițele Ungariei să-și desrobească frații. — Cu ajutorul Domnului...

*** Conziliul unguresc** din Cluj a dat o proclamație cătră neamurile lumii, în care spune că în Ardeal sunt un milion și 400 mii de români și aproape un milion de unguri...

Statistică ungurească...

*** Tot Blajul** povestește despre eroismul Mihălțenilor, cari au apărat trei zile podul dela Murăș împotriva forțelor mari ale săcuilor. — Vom scrie mai amănunțit despre bravii Mihălțeni.

*** Moralul trupelor române** este la culme... Dela cel din urmă soldat până la Conducători... Așa i-am visat și noi în clipele lungi și pline de dor ale așteptării.

*** Viena fără cărbuni și lumină.** O mare pacoste a dat peste fostul sat al împăratului. Cehii nu vor să trimită nemților cărbuni, și din această cauză Viena va iernă fără cărbuni și fără lumină. Porțile caselor se închid la orele 8 seara-birourile și oficiile la orele 4 d. a., birturile și cafenelele la orele 9 seara. Se vorbește, că și circulația trenurilor de persoane va trebui sistată în câteva zile. Cu de ale mâncării stă încă foarte prost. Mai cu seamă e lipsă totală de cartofi.

† Ioan Anușcă.

Luni noapte a fost împușcat în Bucerdea legionarul-ofițer Ioan Anușcă. Ancheta n'a putut stabili încă, dacă e vorba de omor, sau de un accident.

Repauzatul, absolvent al liceului nostru — a fost înmormântat cu onoruri militare. Muzica militară a regimentului românesc l'a întovărășit, alături de o companie de vânători.

O lume imenză l-a petrecut până afară de oraș, de unde sicriul a fost dus la Sâncel.

Necrolog.

† **Clement Crivase**, din Năsăud, director al școlii clem. fund. din Năsăud, membru al Asociațiunii transilvane, secretar al societății „Mariana”, membru în congregația comitatensă etc. după un morb greu și îndelungat și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului Joi în 12 Decembrie a. e. la 3 ore dimineața în al 64-ilea an al vieții pline de muncă neobosită pentru luminarea tinerelor vlăstare ale neamului nostru.

† **Simeon Filip**, fost paroh gr. cat. în Badon în anul al 72-lea al vieții și 46 al preoției și fericitei căsătorii după un morb scurt provăzuit cu ss. sacramente a reposat în Domnul în 14 dec. Sâmbătă la ore d. a. înmormântarea a fost în 17 Dec. Marți la 10 ore a. m. Badon la 15 Decembrie 1918.

Odihnească în pace!

Posta Redacțiunii.

Subloc. M. După ce articolul a apărut în „Românul”, nu are înțeles, ca reflexiile să se facă în ziarul nostru. Sancho. Intrebi când vine contele Apponyi în Ardeal? Nu știm. Adresează-te dlui Apáthi!

P. T. D.

Aduc cu toată onoarea la cunoștință, că mi-am început praxa medicală în Jidvei (Jidve) și dau consultații dela 8—11 ore a. m. și 2—5 p. m.

Dr. Ioan Sirbu,

(6) 1—2.

medic.

MAI NOU.

Delegația Conziliului Dirigent Român din Sibiu a sosit Vineri seara la București, la ciasurile 5 p. m. I-s'a făcut o primire grandioasă cum rar a mai văzut Bucureștii. Au fost de față noul guvern în frunte cu Brătianu, toți ministrii cabinetului, foștii ministri, generalul Prezan, Ștefănescu, dela Liga Culturală Babeș, dela Academia română Vasile Morțun fost ministru, delegația batalionului Ardelean *Avram Iancu* în frunte cu colonelul Bondan. Sasii reprezentați printr'o delegație săsească cu tricoul național săsesc, în frunte cu președintele societății săsești din București dr. Frank și alții mulți.

Halocenu primarul Bucureștilor rostește cuvântarea de binevenire. Răspunde Cristea: *Am venit să predăm Transilvania, Bănatul și teritoriile românești din Ungaria Regelui tuturor Românilor.* Răspunde primministrul Brătianu: În amintirea tuturor, cari au suferit, cari au purtat răboiul, în numele celor, cari au luptat lupta, în numele celor, cari se vor bucura veacuri de marea Unire, zic: *Bine ați venit.* Nesfârșite aclamări, strigate, cari nu mai vreau să încheie. La ciasurile 10 a. m. Sâmbătă a fost Te Deum la Mitropolie, sunt de față *Regele, prințul Carol*, toți ministrii, generalii, corpul diplomatic. După slujbă regele primește defilarea trupelor.

*

Din București anunță trimisul nostru special:

Regele a primit în sala festivă a Tronului delegația. Dl Goldiș pășește înainte și cu voce sonoră, cu ton respicat românesc, citește și cei de față ascultă adânc impresionați actul Unirii. «Românii din Transilvania, Bănat și Țara Ungurească adunați la marea lor adunare națională din Alba-Iulia, au decretat unirea lor și a teritoriilor românești ungare cu regatul Român. Prin unirea aceasta și prin unirea Basarabiei și a Bucovinei s'a împlinit visul de o mie de ani a neamului românesc, unirea într'un singur stat a tuturor românilor. Unirea aceasta este un rezultat firesc al legilor istoriei, e o cerință inevitabilă a civilizațiunii. În butul tuturor persecuțiilor și al subjugărilor, neamul românesc a rămas până azi unul și nedespărțit etnice, posedând în aceleași margini geografice pământul cucerit de împăratul roman Traian. Bogăția acestui pământ a fost mereu exploatată de străini, a fost asta o nedreptate evidentă a istoriei, dar nedreptatea aceasta s'a delăturat astăzi. Progresul civilizațiunii pretinde comuniunea națiunilor într'o singură unire de ordin special superior, care asigură libertatea, dreptatea și egalitatea națiunilor mici și mari. Unirea aceasta într'un singur stat a trebuit să vie împlinită prin mii de suferințe și sacrificii. Istoria să face prin legile tari, mai presus de cât ori ce putere omenească, dar obiectul și mijlocul acestor legi este bietul om muritor.

Fericiti suntem noi românii de azi, că prin noi istoria săvârșește actul mare al unirii tuturor românilor într'un singur stat român fericit, că avem un rege mare, care a înțeles chemarea sfântă a istoriei. Ai fost lucefărul conducător al sufletului românesc, pentru aceea, Sire, noi îți aducem pământul strămoșilor noștri, iar tot atunci noi îți aducem și sufletul tuturor românilor, cari trăiesc în Transilvania, Banat și Țara ungurească. Primește cu dragostea cu care ți-o aducem hotărârea de unire a celor tari. Primește jurământul de fidelitate și omagiul celor patru milioane de români locuitori pe acel pământ și întinde asupra lor scutul puternic al Majestății Tale. Patru milioane de români oțeliți prin suferințe și tari în credință, ca stânca din munții dul-

celui Ardeal strigă azi în extas de fericire: Trăiască M. Sa Regele Ferdinand., Trăiască M. Sa regina Maria, Trăiască scumpele odrasle ale dinastiei române, trăiască în veci România-Mare».

După citirea adresei de omaj, toți cei de față au rămas viu emoționați. Ochii M. Sale regelui străluciau de fericire, domnul Vaida predă regelui pergamentul unirei. M. Sa regele răspunde: »În numele Românilor din vechiul regat, al românilor din Basarabia și Bucovina astăzi uniți, cu profundă recunoștință primesc hotărârea fraților noștri de peste Carpați de a săvârși unitatea națională a tuturor românilor și declar pe veci în regatul român toate ținuturile locuite de români dela Tisa până la Nistru. Cu dragoste nețărnută mi-am închinat viața scumpului meu popor plin de credință în menirea lor istorică. Prin lupte și prin jertfe Dumnezeu a dat să înfăptuim azi aspirațiile noastre cele mai sfinte. Mulțumind în adâncul sufletului, îndreptăm gândurile, cătră aceia, cari cu sângele lor au clădit noul temelie a dezvoltării noastre naționale. Prin devotament neclintit pentru opera lor vom arăta recunoștința noastră, prin el vom asigura roadele binefăcătoare ale crâdelor încercări. Pe acel temelie al unei puternice democrații a vieții frățesti între popoare, vom răspunde totodată simțimentelor aliaților noștri, alături de cari am luptat pentru marea cauză a libertății și dreptății în lume. »Să trăiască România pe veci unită«.

*

(București). Monitorul oficial publică cu data de 20 Noembrie următoarea listă a cabinetului Brătianu: M. Pherekyde, ministru fără portofoliu; A. C. Constantinescu, min. industriei și a comerțului; I. G. Duca, min. al cultelor și instrucțiunii publ.; dl G. G. Marzescu, min. internelor; J. Inculețiu, ministru fără portofoliu; Anghel Saligny, lucrări publice; D. Buzdugan, justiție; Oscar Chiriacescu, finanțe.

*

(București). Dl Wopicka, ambasadorul Americii, a declarat unui redactor următoarele: România și-a făcut complet datoria și poate reclama cel mai larg sprijin din partea aliaților. Acesta e un drept, pe care și-l-a eluptat. Intreagă America e însuflețită de un profund sentiment de prietinie față de România, fiindcă ea știe cu cât a contribuit la învingerea comună. Noi toți sperăm, că legăturile, cari au apropiat aceste două popoare vor deveni și mai cordiale. America a cărei ideal e actualmente de a ameliora condițiile tuturor popoarelor cari sufer va oferi României tot ajutorul pentru a ușora refacerea sa economică.

*

(București). Sâmbătă la orele 4 noul minister Brătianu a ținut un consiliu la care au luat parte și delegații adunării din Alba-Iulia.

(A. T. D.)

*

Trupele române au ajuns în Teiuș și în Aiud. În tot momentul așteptăm știrea despre intrarea armatelor române în CLUJ. Armata maghiară a primit ordin de retragere după ce și altcum generalul Neculce a comunicat, că la caz de rezistență va bombardă fără cruțare Clujul.

Proprietar și Editor:

Consiliul Național Român din Blaj.

Director: ALEXANDRU CIURA.

Redactor: Ovidiu Hulea. — Administrator: Nicolae Negruțiu.